

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

HDK –
HÖGSKOLAN FÖR
DESIGN OCH
KONSTHANTVERK

1 962 KNUTAR

Textil tillvaro i mellanrummen

Klara Albertsson

Textil - Kläder - Formgivning

Uppsats/Examensarbete:	22,5 hp
Program och/eller kurs:	TEXTIL – KLÄDER – FORMGIVNING, HDK Steneby 180 hp
Nivå:	Grundnivå
Termin/år:	Vt 2017
Handledare:	Birgitta Käll
Examinator:	Pasi Välimaa
Opponent:	Birgitta Nordström, Emelie Rygfelt Wilander
Rapport nr:	

ABSTRACT

In the rya, with torn textiles, something new is built. Evanescence and durability in one. Destruction and construction.

Skin meets textiles most of the time, sometimes so much that we don't even see it. But suddenly, sometimes there is a moment that can make us notice a pile of cloth on the floor, when the light goes out and something changes, the pile suddenly appears as a body.

The existential is found in the textile. It carries on a story. Bodily memory. Of what it's like to be human. In solitude, caring, sorrow and threats. The textile is a silent witness to everything in a person's life. Witness to history and time, and at the same time it has a presence now.

INLEDNING

Textilen har laddning och symbolvärde, den går att likna vid oss och har en naturlig närhet och relation till oss och våra kroppar. Hud möter textil mest hela tiden. Men också hur vi ser eller inte ser saker som finns framför oss och hanterar hela tiden. Ögonblick som kan få oss att lägga märke till en klädhög på golvet, när ljuset släcks och något förändras, högen är plötsligt en kropp. Det finns en självklarhet i att de ändrar form. Och ändå finns där något poetiskt och för mig svårbegripligt. Filten knölas ihop i änden av soffan. Täcket som en ensam kropp i sängen.

Det existentiella finns i textilen. Den bär på en historia. Kroppsligt minne. Av vad det är att vara människa. I ensamhet, omsorg, sorg och hot. Textilen är tyst vittne till allt i en människas liv. Vittne till historia och tid, och har samtidigt en närvaro nu. I ryan byggs med ihopfallen textil något nytt. Textilens olika faser finns i görandet av en rya. Förgänglighet och hållbarhet i ett. Förfall och byggande.

INNEHÅLL

ABSTRACT	2
INLEDNING	3
BAKGRUND	5
SYFTE, MÅL, FRÅGESTÄLLNINGAR och METOD	7
PROCESS	
TEXTILENS MELLANRUM	8
MATERIALITET OCH MATERIALVAL	11
SKISS Form och komposition.....	14
SKALA	16
PROVVÄV	17
FÄRGNING OCH MÅLNING	18
KNYTA OCH VÄVA	20
RESULTAT	28
REFERENSLISTA	32
BILAGA I. Titel och Verkstext	35

BAKGRUND

Startpunkten för detta projekt grundar sig i tidigare arbeten jag gjort under utbildningen. Jag har färgat mitt eget material och knutit rya i tre tidigare kurser.

Rya från kursen "Material kropp rum" vt2016 (Rya i skumgummi, ull, lin)

Rya från kursen "Individuellt projekt" ht 2016 (Rya i Bomull, lin).

Det är en teknik som lockar mig både i metod och i uttryck. Den har både frihet och struktur, jag tillåts jobba flödigt och storskaligt i materialet. Detta vill jag fördjupa mig i och få en större kunskap om.

Det finns en spänning mellan framsidan och baksidan av väven, med dess olika uttryck. I baksidan blir strukturen tydlig. Det var viktigt för mig att arbeta vidare med det i examensarbetet.

Görandet är viktigt. Färga, väva, vara. I hantverket. En del av tiden. En del av materialet. Närvaro. Detta är grunden. Men det jag vill utveckla och utforska i mitt arbete är mitt uttryck, språk och gestaltande. Jag vill genom att färga mitt eget material och väva rya, få en fördjupad kunskap i dessa tekniker. Kan jag väva ett objekt som skapar en liknande närvaro hos betraktaren som det är för mig då jag färgar, väver och är i dialog med materialet? Att få andra att vara närvarande i betraktandet?

SYFTE

Mitt syfte är att fördjupa min kunskap i vävning och färgning, samt inom färg, form och komposition i stort format.

Vidare att lära mig mer om material och teknik, t.ex. hur kvaliteten blir beroende på knutarnas täthet och inslagen mellan raderna.

Syftet är också att lära mig mer om min process, hur jag kan formulera mig och sätta ord på den. Bli trygg i en materialbaserad process, där materialet och tekniken får vara startpunkt. Där jag har en närvaro och frågor i processen som leder mig framåt.

MÅL

Färga mitt material och väva provvävar, samt en större väv i rya.

FRÅGESTÄLLNINGAR

Hur kan jag med material och uttryck skapa en känsla av närvaro och kroppslighet hos betraktaren?

Kan jag skapa en upplevelse av det existentiella som finns i textilen, i en ryaväv?

METOD

Vill jobba vidare med material och teknik som ramverk för mitt arbete. Jobba med textil, i ytor som möts och med volym. Med koppling till textilens cykel och historia. Vill arbeta med volym. Tycker om närheten till material och ryan som både är fri och i system, knut efter knut, rad efter rad.

Är intresserad av både färgandet, det tekniska i väven och friheten i ryan. Vill bygga volym och låta textilen ta plats.

Jag vill jobba undersökande och först göra provvävar, för att sedan väva i större skala. Den större väven kan sedan bli ett objekt som jag kan fotodokumentera i olika miljöer. Men mitt fokus ligger först i färgningen och vävningen.

PROCESS

Större delen av examensarbetet har varit förberedelse inför. Görande och planerande, på väg. Och har känt det som att jag jobbat mot tiden. Arbetet har blivit omfattande, med många steg. Förenklat i fem steg:

1. Första delen har varit insamlade av material.
2. Andra delen skissande.
3. Tredje delen infärgning av material.
4. Fjärde delen vävning och knytande.
5. Gestaltning / Presentation

TEXTILENS MELLANRUM

Nedan följer utdrag ur en intervju med konstnären Sara Vide Ericson (Åkerlund 2016) Där hon pratar om hur textil har betydelse, påverkar henne, ger en ingång och blir ett verktyg för henne i hennes konst, på ett sätt som jag känner igen mig i:

...Jag älskar att prata om kläderna i min konst [...] Dom är en ingång för mig rent personligt, de är som bryggan till de här undermedvetna minnena och tillstånden och de här känslolägena som man har så svårt och prata om eller greppa, eller sätta ord på bara. En såhär nopprig rosa tröja som jag ser på en loppis kan plötsligt kasta mig tillbaka till någonting som jag inte kan sätta ord på eller lägga rätt i tid men plötsligt bara känner jag någonting så himla starkt. Och det där tyget, det där klädesplagget det är liksom bryggan. Så de är verktyg. Ja och det är också de som triggas en målning. Jag tänker inte att jag överför känslorna, utan jag tänker att de är fulla av känslorna redan. Att de är besjälade på någonting, på något sätt. De är absolut som ett språk, att jag liksom läser dem eller känner värmen av dem, eller liksom energin av dem eller nåt sånt.

Jag tänker på textilen som form, hur den är så omformlig. En självklar förändlighet och transformation. I en cykel, eller flera, långsamt och snabbt.

Textilen har laddning och symbolvärde, den går att likna vid oss och har en naturlig närhet och relation till oss och våra kroppar. Hud möter textil mest hela tiden. Men också hur vi ser eller inte ser saker som finns framför oss och hanterar hela tiden. Ögonblick som kan få oss att lägga märke till en klädhög på golvet, när ljuset släcks, något förändras och högen är plötsligt en kropp.

Textilen i mellanrummet – Mellan förvaring och bruk - Hantering av

Rörelsen och formen. De mest föränderliga objekten i vår vardag.

Lakan, matta, filt, täcke, kudde, handduk. Plagg, tröja, halsduk, vante.

Det finns en självklarhet i att de ändrar form. Och ändå finns där något poetiskt och för mig svårbegripligt.

Plaggen: Från hängandes på galgen, eller hopvikt, till att få volym mot eller med kroppen. Till att efter användandet kanske ändrat form, tójts ut, eller skrynklats. Blir en hög tvätt, på en stol, ett golv, i en korg eller kasse. Bli blöta och tunga i tvätten. Hängas på tork, eller tumlas. Kanske slätas ut och strykas. De går i en cykel. De ändrar form. Det vardagliga hanterandet av textilier som ting. Den ändrar inte bara form, den har olika egenskaper i cykeln, tung av vatten, fladdrandes i vinden, ljus och skugga.

Brukstextilen: Genomgår samma cykel, men har än mer mellanrumsformer. Det är där de som mest är objekt, eller har en tredimensionell form. När mattan skakas, hänger på tork. Eller lakanet bäddas. Handduken hänger. Filten knölas ihop i änden av soffan. Täcket som en ensam kropp i sängen.

MATERIALITET OCH MATERIALVAL

Allt är möten mellan material och ytor i hur vi upplever och förstår världen. Mellan hand och material, hud och ting. Material bredvid material i en oändlig samling och lapptäcke, där yta möter yta. Ytor sida vid sida i sinnesintryck. Ytor är inte ytligt. Att befinna sig på ytan är att vara där saker händer. Att vara på ytspänningen. För det finns en spänning där, där finns arv, identitet och kultur. I ytan finns djupet. Djupet finns i ytan.

Jag har brottats mycket med mitt förhållningssätt till mitt skapande, mitt förhållande till textil och till konsthantverket som begrepp. Med funderingar kring vad det egentligen kan innebära att arbeta med utgångspunkt i material. Varför det tilltalar och lockar mig så mycket, både i tema, uttryck och som metod i min process. För att reda i det blev fenomenologi viktigt verktyg och hjälp för mig kring hur det går att tänka kring material. Att låta tingen tala på tingens villkor. Fenomenologi är en rörelse i modern filosofi som utgår från filosofen Edmund Husserl. Cornell (1993) skriver:

Måleriet framhäver ingenting. Det gör något helt annat, nästan motsatsen; det ger synlig existens åt det som det vardagliga seendet tror vara osynligt. [...] Detta glupska seende går bortom det 'omedelbart synliga' och öppnar sig mot ett Vara, vars avbrutna meddelanden till sinnena bara är som skiljetecken och pauser.

Det är en paradoxal värld: å ena sidan tingen som ingenting vore utan människans föreställningar, å andra sidan poetens föreställningar som ingenting vore utan tingen. [...] i en poesi som beskriver ständigt nya rörelser och flätningar mellan medvetande och ting, ord och föremål, synligt och osynligt; nya paradoxer.

Fenomenologin blir relevant då jag upplever att arbeta med hantverk och material innebär att befinna sig just där, likt poeten, ting och föreställning, föreställning om ting, vår omvärld. För konsthantverkare mer nära ting och material. Realism och ideologi. Människa, ting, tid och miljö.

Karin Kakan Hermansson har formulerat det såhär :

För mig är keramik nåt helt annat, det är ett material som är avdramatiserat. Alla, oavsett klass, kön och geografisk härkomst har en relation till en kopp eller ett fat, och det är mitt utgångsläge.

För mig är det textilen. Det är mitt material, där finns min utgångspunkt. Det finns så mycket inneboende där, saker jag inte måste eller kan kommunicera av mig själv, textilen kan famna det för mig. Fenomenologi och allas egna referenser. Det finns i ytan, texturen och textilen.

Med anledning av det har jag ändrat inställning under processens gång, från att först ha haft idén att bara använda mig av siden och ull, till att vilja ha fler kvaliteter, med än större variation på densitet, volym, tyngd, fall, glans och matthet. En blandning av olika tyg- och garnkvaliteter. Då jag tyckte det tillförde för associationsmöjligheterna och uttrycket i ryan.

Det handlar om att se och känna. Vill åt något taktilt. Hitta material som tilltalar eller inte, på olika sätt. Att det ska finnas spänning och kontrast mellan materialen.

Margareta Hallek har i sitt konstnärskap haft stor betydelse för att föra in textilen i konstrummet. Hon har introducerats såhär (Åkerlund 2016):

...Hon har sagt att hon tycker om det textila materialets mjukhet, luddet och de olika strukturerna. Och det märks i hennes konstverk där hon vildsint komponerar alla möjliga typer av textilier och uttryck. Siden, bomull, rosetter, färgglada band, knappar, resårband, randigt och prickigt och inte minst sammetstyger [...] Margareta Hallek blandar textilier i starka klara färger och av olika kvalitet och texturer med varandra i väldigt kul kombinationer. Flera av verken ser ut som stora abstrakta målningar, men gjorda av tyg istället för målarfärg.

Nedan följer utdrag ur en intervju med konstnären Margareta Hallek (Åkerlund 2016) Där Hallek pratar om hur textilens egenskaper är avgörande i hennes arbete:

...Jag tycker det är kul med sammet, den här tillexempel som är ja vad ska man säga, det kan vara till och med lite osmakligt, ja jag är inte så smakfull egentligen men jag vill i alla fall inte vara ledd utav någon god smak att det ska vara ledande för mig utan är den här sammeten och färgerna och så. Men jag vill att det ska se hyfsat ut ändå. [...] Det blir ju speciellt när man rynkar ihop den då ger ju det mycket skuggor och så när ljuset kommer på och den färgen är ganska lite obehaglig tycker jag. Den där bruna, den lite rödbruna, det är, jag tycker inte riktigt om den men då har jag satt dit väldigt klara färger i de här banden och försöker ja få som en historia av det på nåt sätt.

Insamlade

Under de första veckorna letade jag efter material. Har använt mig av linmattvarp, ullgarn, lingarn, ulltrikå, bomullstrikå, våffelväv i bomull, viscos satin, habotai siden, olika ylleytyger, linnetyg och tyg i hampa-bomull.

SKISS Form och komposition

Tänker kring Färgval, vill ha mörka färger och djup. Men med kontrasterande färger, så det händer något, någon form av dramatik i väven. Bestämde mig för de färgskalor jag vill nå, i delar av de olika skisserna och färgkollagen. Vill ha det mörka och det ljusa. Och vill ha varmt och kallt.

Samlade några ord kring vad jag vill göra:

Stort, Tungt, Organiskt, Oregelbundet i komposition, material och färg. (men med viss symetri? Ex. baksida, hitta någon balans i formen?). På gränsen mellan hot/trygghet, balans/obalans. Vill ha lång lugg på knutarna, för att förstärka tyngden och bygga volym i väven.

Jag projicerade upp tre olika skisser till skala 1:1 på plast. Det hjälpte mig att se komposition och format i förhållande till kropp och rum.

Valde en av dem att fortsätta med, som jag sedan använde som mall att förhålla mig till när jag vävde.

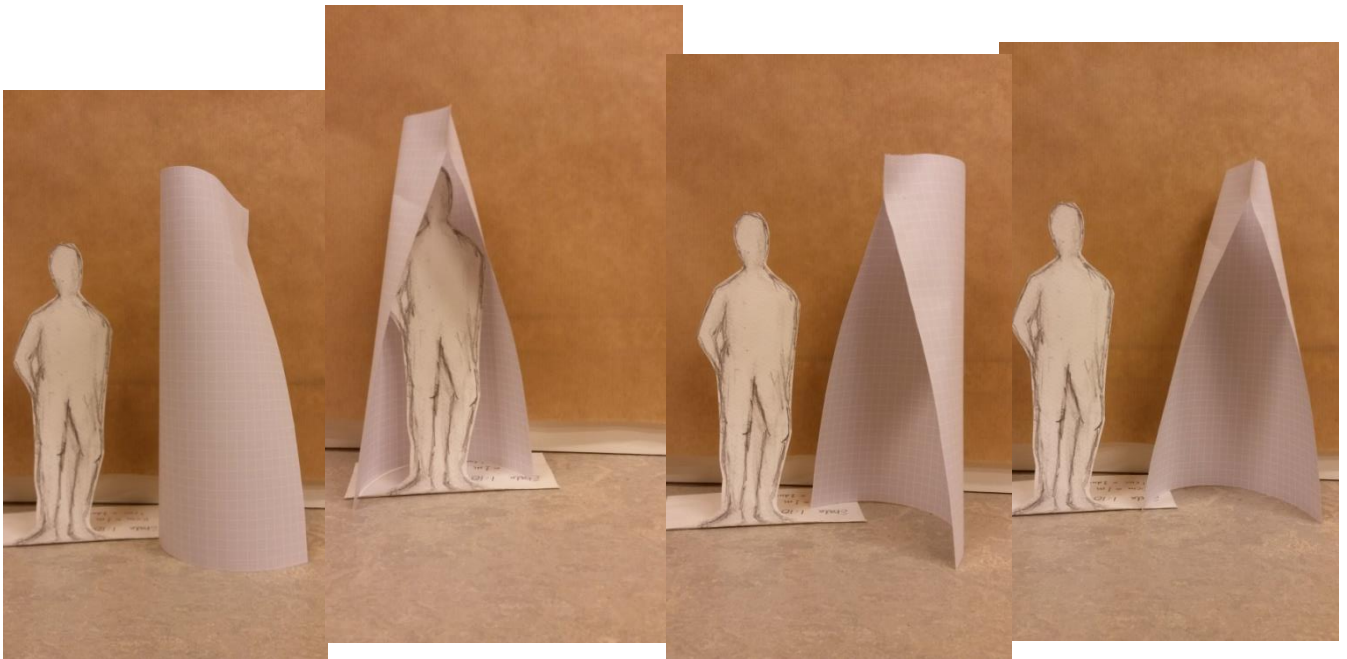
I valet av skiss var en oförutsägbarhet i hur det skulle bli viktigt för mig. Jag ville ha utmaning. Jag ser på skissen som ett verktyg, ett steg i processen. Skissen är inte en exakt bild av hur det kommer se ut. Det är inte en exakt avbildning av skissen jag är ute efter. Mer en känsla. Jag tar fasta på det måleriska, kompositionen, mörker och ljus, värme och kyla.

SKALA

Testade i skala 1:10. För att få en uppfattning om formatet (1,4 x 2 m) i förhållande till kropp och rum. Och för att prova olika former, hur de förändras i förhållande till kroppen. Hur formen kan upplevas. Stor / Liten? Väven som en egen kropp? Bredd v.s. höjd. Formen blir lätt långsmal och det gillar jag inte. Tänker att jag vill få den att upplevas som stor och att det blir för mycket att ta ställning till. Vill låta väven vara i sitt fulla format.

Formatet är ungefär som en säng. Ville att den skulle bli stor i förhållande till kroppen, men fortfarande stå i relation till just kroppen och inte bli monumental.

PROVVÄV

Jag vill ha tuskaft, då den känns mest neutral och passar till det uttryck jag vill åt. Jag beslutade också att inte färga varpen till den större väven, men måla på den. Då färgningen ger liten effekt och kan styra den effekten mer.

FÄRGNING OCH MÅLNING

För att komma nära uttrycket i skisserna tänker jag att jag vill färga ojämnt och måla på tyg. Blir en vidare färgskala på ett enkelt sätt och tror att det kan förstärka det taktila uttryck jag vill åt. Det känns också som en kvalitet i att jobba med just hantverket i det jämfört med industri färgning/vävning.

Det släppte och var roligt när jag började måla med bred pensel. Svårt att få till färger och att anpassa färgens konsistens efter tygets kvalitet och tjocklek. Experimenterade mig fram. Måla både löst, färg i färg så de flöt in i varandra och mer med sträck. Så många val hela tiden, färgblandningen, olika sätt att måla etc.etc.

Efter att ha målat ångrade jag vissa tyger, och önskade att jag målat dem med mer täckande färg. Det melerade, eller blandning med vitt går att få till när jag står och väljer materialkombinationen till knutarna i väven. När jag skurit till tygerna i remsor och vävt med dem har det fungerat bra, tyckte att de omålade ytorna tillförde något, blev viktiga, i en paus, som spår eller ett mellanrum i uttrycket.

KNYTA OCH VÄVA

När jag började väva insåg jag att varpen var för tät. Jag hade utgått från min mycket smalare provväv. Men för att kunna packa inslagen som jag ville ha dem i den stora väven, var jag tvungen att ha en glesare sked. Jag fick ta bort det jag vävt, ta bort trådar jämnt över väven, så jag kunde behålla en så bra spänning i varpen som möjligt. Och hålla samma vävbredd. Delar av varpen solvade jag om. Skedade om. Knöt fram igen. Sedan kunde jag börja väva.

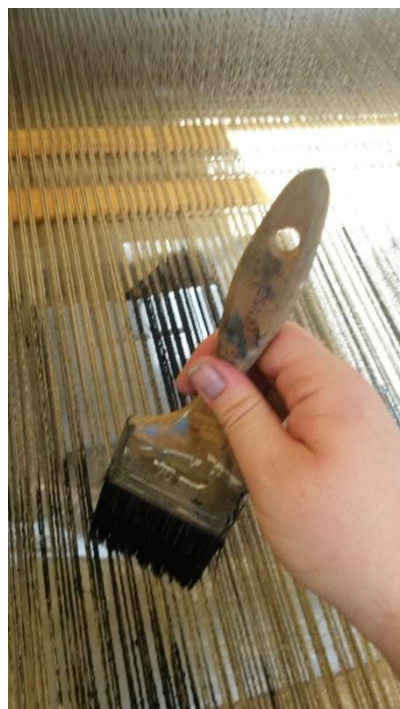

Det var en lättnad att börja väva. Äntligen uttrycket och det jag ska göra, närma mig. Mina tankar känns också tydligare materialiserade där. Det taktila. Textilens kontraster. Tyngd och lätthet. Mörker och ljus. Textilens egen kropp.

Bottenväven

Jag målar på varpen. Tänker att det blir som en skuggeffekt på baksidan av väven. Och något som händer i lodrät riktning, även om det inte är så tydligt. Då allt annat blir i vågrät riktning på baksidan, knutrader och inslagen mellan.

Har också provat att lägga tyg och garn i bottenväven som effekt till baksidan.
Lägger i dem med i och mellan tuskaftet.

Har olika garnblandningar till bottenväven. Jämför så de är ungefär lika tjocka hela tiden. Tänker att det färgmässigt ska gå som en skiftning från ljusare, i nedre änden av väven till mörkare i toppen på väven. Vitt till grått till Svart/blått.

Knutrader

Ser början av väven som prov på hur jag vill knyta. Vävt 6 knutrader på olika sätt och utvärderat vilket jag tycker är bäst. Vill ha flera material i en knut, för att kunna variera material och färg, och bygga mer volym. Valde att knyta om 2 varptrådar, med en varptråds mellanrum mellan varje knut. Det blir 68 knutar/rad. Den synliga varptråden i mellanrummet mellan varje knut blir viktig för uttrycket, en paus och något som händer i lodrät riktning på baksidan av väven.

Från skiss till väv

Svårt att följa skissen. Väven är så pass grov och glest mellan knutraderna och eftersom jag vill att det ska bygga volym döljs det mesta av föregående knutrad. Det blir på ett ungefär, men kommer in i det och får mer och mer kontroll över (eller kanske snarare förståelse för) hur väven och materialen beter sig. Utifrån det försöker jag skapa ett större lugn så att inte så mycket händer hela tiden, genom att ha partier med enfärgade tyger och partier där samma kvalitet och färg återkommer. Så det hinner hända något och ge materialet utrymme för sin effekt (färg, fall).

Förhåller mig fritt till fälten i skissen. Väljer färger och tyg & garn kvaliteter.

Fält med samma färg och kvalitet. Dels för att låta det synas, det målade. Dels för att få ett lugn i kompositionen, så att det inte blir för rörigt och för mycket som händer. Låter samma material & färg bygga på ovanpå varann, knutrad efter knutrad, av samma anledning. Inte låta tjockare, tungt material komma ovanpå tunnare, lätt. Vill att allt material ska få maxa sin volym och effekt.

Organisering av det praktiska arbetet

Får hjälp att riva/skära/klippa upp mitt material.

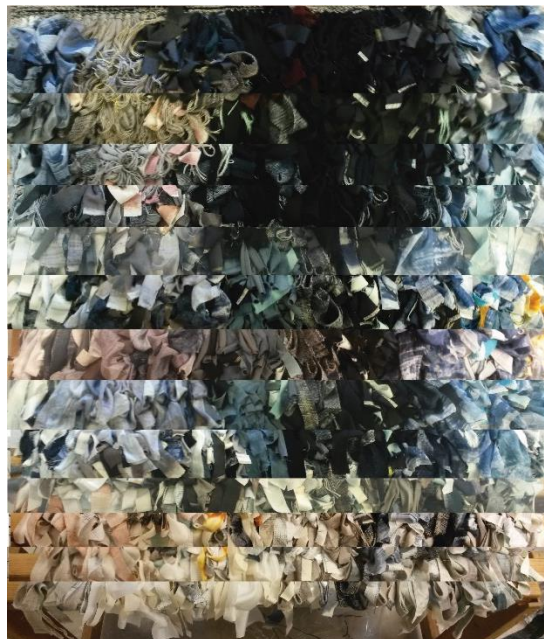

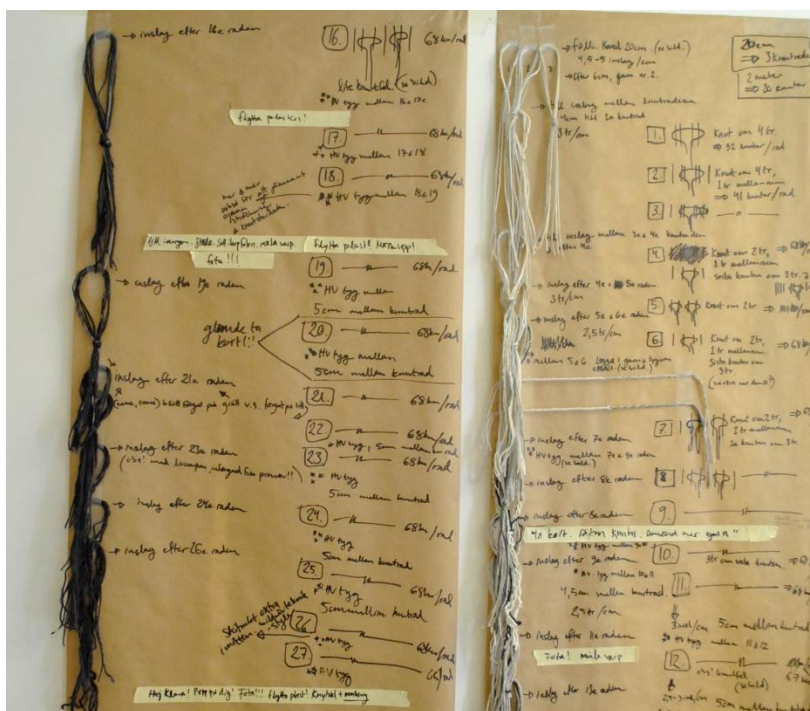
Vägte allt uppskuret material, efter kvalitet och färg, för att kunna se hur mycket som går åt. Det borde jag gjort från början. Tänkte att det räckte att veta hur tygets mått från början, men svårt att minnas eller uppskatta hur mycket material som går åt sedan när det är uppskuret. Mycket kontraster i densitet på tygerna, vikt, volym, fall.

Har också flyttat allt material så jag har det nära väven. Det ger mig en överblick av färger och kvaliteter hela tiden, när jag väver, vilket gör det lättare att välja och fundera ut till nästa knut, nästa rad, jämfört med skissen.

Systematiskt, knutrad för knutrad. Tar kort som jag ska foga samman. Allt för att försöka hålla koll på hela vävens komposition och minnas vilka färger och kvalitéer jag har blandat och använt. Då arbetet försvinner, väven dras på, på bommen.

Sparar prov på garnkvaliteterna från de olika garnblandningarna till inslag, för att lätt kunna gå tillbaka, se och jämföra tjocklek och färg.

Flyttar med plastskissen under väven (med knappnålar fastsatt i väven).

Markerar också med tråd var 20de cm i varje ände. Och markerar med tråd på skissen. Så jag vet hur långt jag kommit.

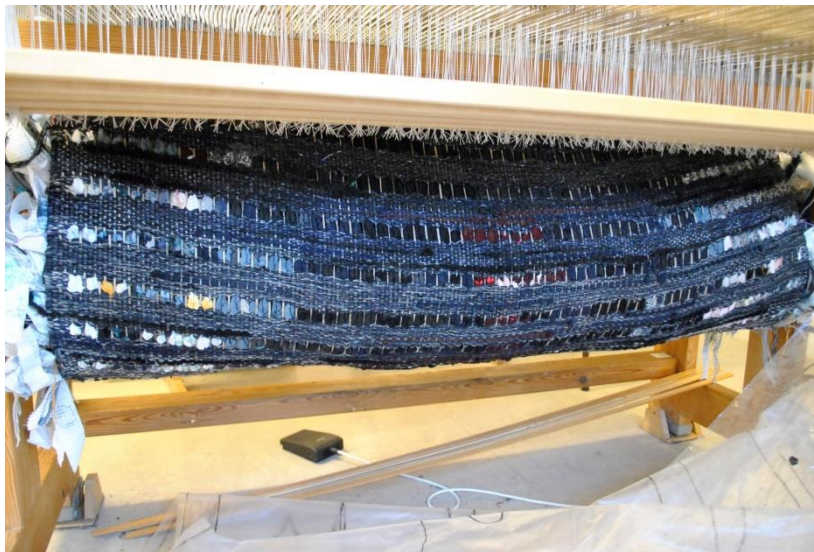
Från loggboken 21 April:

Varje ny del i kompositionen känns lite nervös. Nu ska jag jobba med mörker. Har snart nått hälften av väven.

Tror jag kommer få material över. Har mycket material kvar. Ser många saker jag skulle vilja utveckla och fortsätta med, måla på tyg, koncentrera väven till ett eller i alla fall färre material.

Väven försvinner för mig mer och mer, det gör mig lite nervös. Men är taggad och spänd på att få ta ur den ur vävstolen och se helheten.

Ett annat orosmoment är om den kommer få plats på tygbommen, men det kan jag inte veta än. Tänker på reservplaner, som att väva i delar och sy ihop (känns som värsta alternativet p.g.a. hållbarhet, tyngd och tidsbegränsning) eller flytta på delar i vävstolen, ta bort eller lyfta knäbommen.

RESULTAT

Det var spännande att ta ned väven ur vävstolen. Att äntligen få se väven i sin helhet. Hela kompositionen. Men det var inte förrän jag hängde upp den som jag fick en bild av uttrycket i väven. Först när jag tog ut den var jag lite rädd och missnöjd. Tyckte om baksidan, men framsidan, med luggen kom inte till sin rätt förrän jag hängde upp den. Först då syntes det jag tänkt på under arbetets gång, i materialets olika tyngd och fall, matthet och glans. Kompositionen blev mer tydlig.

Bilder från nedklippningen av väven:

Bilden är material och upplevelse. Det är taktilt. Skört och rått samtidigt. Blandningen av olika material ger olika referenser när jag arbetar känner och tittar på det. Jag är i textilen och materialet. Under processen blir det en del av mig, min sinnesstämning och min kropp.

När jag backar och ser väven på distans, blir den som en målning, färgerna och kompositionen blir det som talar. När jag närmar mig den ser jag något annat och det taktila i materialet blir viktigt.

Valet att gå från mörker till ljus i baksidan av väven var för att den skulle upplevas som stor i förhållande till min egen kropp. Att det mörka är ovanför en, faller över en, när en står och betraktar väven.

När jag tittar på väven, som mitt resultat ser jag referenser till textilens mellanrumsformer. Jag ser den som en egen kropp. Jag ser referenser till tidigare ryor, som slitryor¹. Jag ser referenser till bl.a. Halleks och Vide- Ericsons arbeten både i förhållningssätt och uttryck.

Gestaltning och presentation

Det var viktigt att ha en stång upptill i väven, så att den inte föll ihop helt i sin egen tyngd då den hängdes upp. Utan att den har ett rakt avslut upptill. Det skapar ett större lugn i kontrast till det annars väldigt organiska uttrycket.

Det var också viktigt att hänga den i rätt höjd från golvet. Det blir en spänning, som att den balanserar, lyfter eller faller.

Bilder från provupphängning i utställningshallen:

¹ Slitrya är en ryor som användes som täcke, med luggen nedåt, förr. (Kalmar läns museum, 1990)

Bilder från examinationen i konsthallen:

Bilder från utställningen i fixfabriken:

Väven fick i sig en tredimensionell form, tack vare sin obalanserade tyngd i fram- och baksida. Och den har både fall och tyngd som jag tycker slår an något som knyter an till textilens mellanrumsformer. Till kropp. Den är sin egen kropp, i relation till betraktaren. Tålig och tillåtande, den bjuder in till att röra vid, med det taktila i materialen.

Framsida och baksida fick väldigt olika uttryck, framsidan väldigt organisk och baksidan med ett större lugn och med struktur i de vågräta raderna. Det är viktigt att lugnen från framsidan väller över kanterna och blir synlig från alla håll. Det binder samman väven till en helhet, trots sina olikheter.

Jag tycker bäst om hängningen i konsthallen. Dels för att det fanns en spänning i att stålstången sviktade av vävens tyngd. Dels ljuset, som där var dunkelt och framhävde färgerna på ett fint sätt. Väven fick vara dunkel, i mörker och ljus. Skugga.

Det var skönt att ha en tydlig ram i ingången för arbetet, i ryan. Det har varit viktigt att få se något nytt, från skiss till väv. Jag ser på min väv och får upptäcka något själv som jag inte förutsett. Med utgångspunkt i materialet få arbeta processbaserat. Använda mig av textilens egenskaper. Att arbeta med textilen i det taktila och skulpturala är något jag vill fortsätta med.

REFERENSLISTA

Åkerlund A (Producent) (2016, 11 november) *Stil: Sammet –en samtida lyxig snuttefilt* [Sveriges radio] Tillgänglig:

<http://sverigesradio.se/sida/avsnitt/803148?programid=2794>

Mats Künzl textilfärger (u.å.) Hämtad 18-04-2017 från

<http://textilfarger.se/01.acra-k.html>

Mats Künzl textilfärger (u.å.) Hämtad 02-04-2017 från

<http://textilfarger.se/03.reaktivf.html#tryck>

Färgkraft (u.å.) Hämtad 02-04-2017 <https://fargkraft.net/mala-pa-siden-och-ylle/>

Färgkraft (u.å.) Hämtad 02-04-2017 <https://fargkraft.net/farga-ull-och-silke/>

Cornell P. (1993) *Saker – om tingens synlighet*. Hedemora: Gidlunds

Kakan Hermansson (2015) Utdrag ur radioprogrammet Sommar 2014, C. Zetterlund, C. Hyltén-Cavallius, J. Rosenqvist (Red.) *Konshantverk i Sverige del 1* (s.189). Tumba: Mångkulturellt centrum, Stockholm: Konstfack Collection

Kasthall (u.å) Hämtad 08-03-2017 <http://www.kasthall.com/sv>

Woolpower (u.å.) Hämtad 08-03-2017 <https://woolpower.se/>

Kalmar läns museum (1990) Hämtad 08-03-2017

<https://digitaltmuseum.se/021017034387/smaland-kalmar-lan-borgholms-kommun-langlot-sn-himmelsberga-hembygdsarden?aq=text%3A%22slitrya%22&i=35>

TACK TILL

Birgitta, Pasi, Alexander, Maria, Jenny, Susanne, Ema, BA3 -17,
Blodmånarna, hela TKF, Kasthall, Woolpower.

BILAGA

I. Titel och Verkstext

Skugga

I ryan byggs med ihopfallen textil något nytt. Förgänglighet och hållbarhet i ett. Förfall och byggande.

Hud möter textil mest hela tiden, ibland så mycket att vi inte ser den. Men plötsligt, ibland så finns det ögonblick som kan få oss att lägga märke till en klädhög på golvet, när ljuset släcks och något förändras, högen är plötsligt en kropp. Filten knölas ihop i änden av soffan. Täcket som en ensam kropp i sängen.

Det existentiella finns i textilen. Den bär på en historia. Kroppsligt minne. Av vad det är att vara människa. I ensamhet, omsorg, sorg och hot. Textilen är tyst vittne till allt i en människas liv. Vittne till historia och tid, och har samtidigt en närvaro nu.